

Hvem bliver USA's næste præsident – Trump eller Harris?

Kronik, Jyllandsposten, den 2.9.20

Af Asger Aamund

I en af sine filmroller spiller den legendariske komiker Groucho Marx en politiker, der taler til sit publikum: »Og dette er mine faste holdninger og urokkelige synspunkter! Og kan de ikke lide dem, så har jeg også nogle andre.«

Det viser præcist, hvad der er opgaven for det demokratiske parti i USA i de kommende måneder frem mod præsidentvalget den 3. november. De seneste 4 år har Demokraterne og de amerikanske hovedmedier været optagede af en altomfattende kampagne for at afsætte præsident Trump eller som plan B at karaktermyrde ham i en aldrig ophørende strøm af anklager og bagvaskelser med det formål at forhindre hans genvalg. Normalt vil den tabende part i et præsidentvalg analysere, hvorfor det gik galt og derefter forberede et nyt og bedre politisk program, der skal vinde næste præsidentvalg. Men da Hillary Clinton tabte til Trump i 2016, var det uden en efterfølgende selvransagelse i partiet. I stedet opfandt man en myte om, at Trump ved hjælp af Putin havde kuppet sig til præsidentposten i et snydevalg, som man ville annullere gennem en afsættelse af Trump.

Det lykkedes som bekendt ikke, og nu står Demokraterne med det problem, at man ikke har et konstruktivt politisk program, som man kan præsentere op til valget i november. De seneste fire års bagtalelse af Trump nåede sit foreløbige lavpunkt under Demokraternes netop overståede partikonvent, hvor selveste Jesus Kristus Obama karakteriserede Trump som en doven, medieliderlig tumpe, der er komplet uegnet til sit embede. Naturligvis i modsætning til vores allesammens prægtige Joe Biden, den rigtige mand til jobbet.

”Lysets engel går med glans gennem himmelporte/

For Joe Bidens strålekrans flygter alle nattens skygger sorte”

B.S. Ingemanns smukke morgensalme kunne godt være vævet ind i Bidens store nomineringstale på konventet, for talen var mere en hymne end en politisk brandtale. Biden fremstillede sig selv som lysets udsending, der repræsenterer sandheden, håbet og kærligheden i modsætning til Trump, der som mørkets fyrste står for løgnet, håbløsheden og hadet. Denne hule prædiken bliver onkel Joe ikke præsident på, så ligesom Groucho Marx må Demokraterne nu opfinde en politik, der kan overbevise fiskene i vælgerhavet. Det bliver op ad bakke, hvis man skal dømme ud fra de politiske budskaber på Joe Bidens hjemmeside.

Det er klart, at Coronabekæmpelsen bliver et af valgkampens hovedemner. Biden står naturligvis klar med en kur: Han vil finde en vaccine. Her er toget nok kørt fra den tidligere vicepræsident. Det er otte måneder siden, at præsident Trump bad National Institute of Health (NIH) om at sætte sig i spidsen for et nationalt

covid-19-vaccineprogram. Indtil videre er 12 vacciner sat i udvikling alene i USA. Dernæst vil Biden »lytte til videnskaben«.

Trumps nærmeste faglige rådgivere under epidemien er doktorerne Fauci og Birx, som jo ikke er gademusikanter, men højt respekterede videnskabelige fagfolk. Joe Biden har åbenbart ikke tillid til præsidentens eksperter, hvad han nok burde have, når man vurderer hans egen indsats i bekæmpelsen af svineinfluenzaen, der ramte USA på hans vagt i 2009. Bekæmpelsen af H1N1-influenzaen brød totalt sammen, og mere end 60 mio. amerikanere blev smittet. Bidens daværende stabschef Ron Klain sagde på en konference på Texas A&M Universitet i 2019: »Vi begik alle de fejltagelser, det var muligt at begå. Hvis H1N1-virussen havde været mere dødelig, havde vi stået med den mest katastrofale epidemi i USA's historie.«

Siden Joe Biden blev valgt ind i Kongressen i 1972, har han politisk været et hult kar, der blev fyldt af den til enhver tid siddende demokratiske ledelse og undertiden også af kontante erkendtligheder fra ukendte kilder. Ifølge Forbes er Biden god for 9 mio. dollars, hvad der må siges at være pænt for en mand, der udelukkende har arbejdet for det offentlige siden 1972. Bidens fornemste politiske egenskab er, at han altid gør, hvad han får besked på. Hans opstillingskampagne som præsidentkandidat stødte hurtigt på store vanskeligheder. Ingen gad høre på hans taler eller bidrage finansielt til hans kampagne. Partiledelsen kunne imidlertid ikke acceptere, at den ægte røde socialist Bernie Sanders vandt opstillingen. Den afsjælede Biden blev gravet op og som Lazarus vakt til live. Sanders blev udmanøvreret, men dog ikke mere end at Biden og Demokraterne måtte overtage en del af venstrefløjens mærkesager.

Joe Biden demonstrerer dagligt, at han ikke er i mental storform, og en Rasmussen-meningsmåling viser, at 60 pct. af de adspurgte amerikanere vurderer, at Biden må opgive præsidentposten inden næste valg i 2024. Da Demokraterne ikke kan fremvise politiske resultater siden 2016, må man i stedet bygge valgkampagnen på løfter til vælgerne sideløbende med den fortsatte hadkampagne mod Trump.

Interessen samler sig derfor om Kamala Harris' politiske mærkesager, som må antages at blive det ideologiske grundlag for det nye præsidentskab. Her er der da også smæk for skillingen. Harris er tilhænger af kvinders ret til statsfinansieret abort i hele graviditetsperioden; helt op til fødselstidspunktet, hvor der ikke er tale om abort, men om barnemord. Her får hun problemer med "Pro Life"-bevægelsen, som efter eget udsagn omfatter 20 mio. demokratiske vælgere, der bekæmper abort sent i graviditeten.

Kamala Harris kræver erstatning til efterkommerne af fortidens slaver, hun ønsker statsbanker som konkurrent til de private pengeinstitutter, hun insisterer på åbne landegrænser og gratis medicin og lægehjælp til illegale migranter. Hun vil forbyde skydevåben i private hjem, og hun støtter helhjertet venstrefløjens "Green New Deal", der vil forbyde udvinding og brug af fossile brændstoffer i USA, som så igen kommer i lommerne på Mellemøstens oliesheiker. Byplanlægning har hidtil været et ansvar, der ligger hos delstater og kommuner, men Harris kræver, at denne opgave centraliseres og flyttes til et føderalt ministerium. Politistyrken skal minimeres og private sundhedsforsikringer forbydes. Demokraterne foretrak Biden, fordi de ikke ville have en erklæret socialist i spidsen for USA. Det har de nu fået med Kamala Harris, den mest venstre-radikale kandidat nogensinde.

I modsætning til dette politiske rædselskabinet kan præsident Trump gå til valg på ryggen af en række markante politiske sejre og indfrieede valgløfter. Inden coronaepidemien havde han gennem en række skattereformer og afbureaukratiseringer skabt den stærkeste økonomiske vækst siden 1945, den højeste beskæftigelse nogensinde for sorte amerikanere og latinoer, en disponibel lønfremgang for en gennemsnitsfamilie på 3000 USD om året. Den illegale indvandring er minimeret, de væbnede styrker oprustet, oversøiske gidsler er hentet hjem. En række islamiske topterrorister er likvideret, og en flot samarbejdsaftale mellem Israel og Forenede Arabiske Emirater har Trump også fået gennemført. Præsidenten har reddet tusindvis af menneskeliv ved den 30 januar at standse al indrejse fra Kina, hvad Biden fordømte som »fremmedfjendsk hysteri«. Coronadødeligheden i USA pr. mio. borgere er lavere end i EU og langt lavere end i lande som UK, Belgien, Frankrig, Italien og Spanien. Ikke desto mindre har Demokraterne omdøbt covid-19 til "Trump virus" (Nancy Pelosi) og giver præsidenten ansvaret for hvert eneste coronadødsfald i USA, selv om ansvaret for bekæmpelse af epidemier ifølge forfatningen ligger hos guvernører og borgmestre i delstaterne. Atlanterhavsstaterne New York, New Jersey, Massachusetts og Connecticut rummer 12 pct. af befolkningen, men har næsten halvdelen af alle coronadødsfald. Alle disse stater er demokratisk ledede.

Trump går til valg på en genopretning af vækst og velstand, en nedkæmpelse af covid-19 og genoprettelse af ro og orden i de voldsramte bysamfund. Hvis Demokraterne holder fast ved Kamala Harris' socialistiske kamikazepolitik, bliver de udraderet den 3. november, der jo også er et valg til Kongressen. Så ligesom Groucho Marx må Demokraterne nok til at finde nogle andre holdninger end dem, de har i forvejen, hvis de vil indtage Det Hvide Hus i 2021.

De er allerede begyndt. Det demokratiske partikonvent nævnte ikke med et ord de omfattende plyndringer, vold og mord, der hærger demokratisk-ledede byer som Seattle, Minneapolis, Chicago og New York. Men Biden har fra sin kælder forsigtigt antydnet, at han ikke støtter protestbevægelsernes plyndringer og vold mod »den systemiske racisme«, som han dog stadig er ophidset over. Biden fører fortsat i meningsmålingerne, men det gjorde Hillary Clinton også på samme tid i 2016. En frisk opinionsundersøgelse fra Cato Institute viser, at 77 pct. af de adspurgte konservative ikke tør være åbne om deres politiske holdninger af frygt for represalier. Og 60 pct. af konservative akademikere frygter at blive fyret, hvis deres politiske holdninger blev kendt på deres arbejdsplads. Den 3. november, når de står i boksen med stemmesedlen, er der ingen, der kan se, hvad amerikanerne stemmer.

Hvis de bekender sig til folkestyret, til retsstaten, til frihed, tryghed og velstand, burde valget være let.